

בש"פ 2281/20 - אחמד אבו עאבד נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 2281/20

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

העורר: אחמד אבו עאבד

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופט ע' דרויאן-גמליאל) במ"ת 67365-09-19 מיום 18.3.2020

בשם העורר: עו"ד נאשףדרווש

בשם המשיבה: עו"ד יעל שרף

החלטה

לפניי ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופט ע' דרויאן-גמליאל) מיום 18.3.2020, שקיבל את בקשת המשיבה לעצור את העורר עד תום ההליכים נגדו.

העובדות הצריכות לעניין

1. נגד העורר ונגד אדם נוסף (להלן ביחד: הנאשמים) הוגש כתב אישום המייחס להם, בין היתר, עבירת חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), עבירת סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה לפי סעיף 332(2) לחוק, גניבת רכב לפי סעיף 413ב(א) לחוק, קבלה ושימוש ברכב גנוב לפי סעיף 413י לחוק, החזקת מכשירי פריצה לרכב לפי סעיף 413ז לחוק וכניסה ושהייה שלא כדין בישראל לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952. לעורר מיוחסת גם עבירת הפרת חובת נוסע לפי סעיף 64א1 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], בנסיבות סעיף 64א(ב).

2. כעולה מכתב האישום, ביום 25.7.2019 נגנב רכב מסוג סקודה (להלן: רכב הסקודה). עובר ליום 20.9.2019 הגיע רכב הסקודה לחזקתם של הנאשמים או מי מטעמם, אשר שינו את זהותו באמצעות החלפת לוחיות הזיהוי. הנאשמים ואדם נוסף (להלן: האחר; וביחד: החבורה) נכנסו יחד לישראל מאזור יהודה והשומרון (להלן: האזור) כשהם נוסעים ברכב הסקודה ומצוידים בצידוד לפריצה ולגניבת רכב, וכן במכשיר לשיבוש תדרים. החבורה הגיעה ליהוד, שם גנבו רכב מסוג יונדאי (להלן: רכב היונדאי), ומשם המשיכו הנאשמים ונהגו ברכב הסקודה, בעוד האחר נסע אחריהם ברכב היונדאי. במהלך נסיעתם נהגו הנאשמים בפראות וחצו צומת באור אדום, וסמוך לשלב זה החלה המשטרה לבצע חסימה גלויה במטרה לעצור את החבורה (להלן: החסימה). בשעה 02:30 לערך הגיעה החבורה אל החסימה, אז ביצעו הנאשמים סיבוב פרסה והחלו לנסוע נגד כיוון התנועה בפראות. במנוסתם פגעו הנאשמים בניידת משטרה וברכב נוסף שנוסעיו נפצעו ופוננו לבית חולים לשם קבלת טיפול רפואי. כתוצאה מהפגיעה ברכב הנוסף איבדו הנאשמים שליטה על רכב הסקודה, אשר התהפך מספר פעמים ונעצר כשהוא הפוך על גוו. בשלב זה נמלטו הנאשמים מן הרכב, עד שנעצרו על ידי המשטרה במטע סמוך. לפי הנטען, האחר, אשר נהג כאמור ברכב היונדאי, עצר את רכבו לפני החסימה והצליח להימלט רגלית מהמקום.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה למעצרים של הנאשמים עד תום ההליכים. ביום 8.12.2019 קבע בית המשפט כי קיימת תשתית ראייתית מספקת לעיקר העבירות המיוחסות לנאשמים ביחד, ובהן כניסה לישראל שלא כדין, קבלה ושימוש ברכב הסקודה הגנוב והחזקת מכשירי פריצה לרכב. בית המשפט עמד, בין היתר, על כך שנמצאו דגימות DNA של הנאשמים ברכב הסקודה, אשר כאמור היה עמוס בצידוד לפריצת כלי רכב, וכי הנאשמים לא סיפקו הסבר לנסיבות הימצאותם ברכב. אשר לעבירות חבלה בכוונה מחמירה וסיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, נקבע כי קיימות ראיות מספקות בנוגע לחלקם בעבירות אלו, "למצער מכוח צוותא חדא, בחבירה ספונטאנית שטיבה תולדה צפויה וידועה של מזימת גניבת רכבים ואפשרות ההיקלעות למרדף משטרתית". לצד זאת, קבע בית המשפט, "מחמת הזהירות", כי לא קיימת תשתית ראייתית מספקת לעבירות פריצה לרכב וגניבת רכב ביחס לרכב היונדאי, בהיעדר הודעות עדים לעניין זה או ממצא פורנזי הקושר את הנאשמים לרכב. כמו כן נקבע כי מחמת "התהייה המסוימת" בנוגע לזהותו של הנהג בפועל של רכב הסקודה, לא קיימת תשתית ראייתית מספקת לעבירה של הפרת חובת נוסע אשר יוחסה לעורר. לבסוף, נקבע גם כי לא קיימת תשתית ראייתית כאמור ביחס לעבירה של שינוי זהות של רכב הסקודה, "שממילא טפלה לעיקר".

4. ביום 18.3.2020 הורה בית המשפט על מעצר העורר עד לתום ההליכים. נקבע כי כעולה מכתב האישום ומהחלטה בעניין קיומן של ראיות לכאורה, מדובר בעבירה שאינה עבירת רכוש פשוטה ואשר התבצעה לאחר תכנון. עוד נקבע כי ביצוע העבירות אגב הימלטות מעיד על מסוכנות של ממש הנובעת מהעורר, וכי בשים לב לכך שהעורר הוא תושב האזור, מתעורר בעניינו גם חשש להימלטות מן הדין.

טענות הצדדים

5. מכאן הערר שלפניי, המכון הן לקביעות בית המשפט לעניין קיומה של תשתית ראייתית מספקת, הן להחלטה שלא לשחרר את העורר לחלופת מעצר. העורר טען, בין היתר, כי אין בהימצאות ה-DNA שלו ברכב הסקודה כדי לקשור אותו לנסיעה ברכב בליל האירוע, וייתכן שדגימה זו נמצאה ברכב משום ששהה בו במועד אחר. למצער, נטען כי אין לייחס לעורר עבירת סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, בשים לב לכך שלא היה הנהג ברכב. יצוין כבר עתה כי בדיון לפניי הסכים בא כוח העורר לקיומן של ראיות לכאורה בנוגע לנוכחותו של העורר כנוסע ברכב הסקודה, אך חזר על טענותיו שלפיהן אין די בכך כדי לייחס לו עבירת גרימת חבלה בכוונה מחמירה ועבירת סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה.

לשיטת העורר, אין כל ראייה הקושרת אותו לגניבת רכב היונדאי, וזאת למעט העובדה כי רכבי הסקודה והיונדאי "נכנסו ויצאו מכביש 6 ביחד". עוד נטען כי אין בחומר הראיות כדי להקים תשתית מספקת לקיומה של עבירת קבלה ושימוש ברכב גנוב בנוגע לרכב הסקודה, שכן נטען כי אין ראייה לכך שהעורר ידע, או שהיה עליו לדעת, שרכב הסקודה גנוב. באשר לעילת המעצר, טוען העורר כי עוצמת הנמוכה של הראיות העומדות נגדו מקרינה על הנטייה לשחררו לחלופת מעצר. לטענתו, הרשעתו האחרונה היא משנת 2005, ונוכח חלוף הזמן והפגיעה בחירותו עקב הימשכות ההליכים הצפויה בתיק העיקרי, ניתן להורות על שחרורו בתנאים אשר יבטיחו את התייצבותו להמשך הדיונים. עוד נטען כי חוויית המעצר היא בעלת השפעה מרתיעה על העורר, ויש בה כדי להקהות את המסוכנות אשר הייתה קיימת ביום מעצרו.

6. בדיון שהתקיים לפני טענה באת כוח המדינה כי די ב-DNA שנמצא ברכב הסקודה כדי להקים תשתית ראייתית לכאורית הקושרת את העורר לרכב שבו נמצאו כאמור כלי פריצה, ונתון זה מקבל משנה תוקף נוכח גרסתו של העורר בהודעותיו (שתתוארנה בהמשך), שלפיה כלל לא שהה ברכב הסקודה, וישן במטע סמוך למקום ההתהפכות משום שחיפש באותה תקופה עבודה בישראל. עוד צוין כי העמדתו של העורר לדין בעבירות גרימת חבלה בכוונה מחמירה וסיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, חרף ההנחה שלא נהג ברכב, נעשתה בהתאם להנחיית פרקליט המדינה שלפיה במקרים הדומים למקרה בו עסקין ראוי להעמיד לדין את הנוסע כמבצע בצוותא ("מדיניות התביעה בהעמדה לדין של נהגים שבנהיגתם מסכנים חיי אדם בנתיב תחבורה" הנחיות פרקליט המדינה 2.17 (התש"ף)). באשר לעילת המעצר, המדינה סבורה כי יש להורות על מעצרו של העורר מאחורי סורג ובריח, וזאת נוכח חומרת העבירות בהן הוא מואשם ונוכח החשש להימלטותו מן הדין הנובע מכך שהעורר הוא שווה בלתי חוקי בישראל.

ראיות לכאורה

7. סעיף 21(ב) לחוקסדרהדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) קובע כי לאחר הגשת כתב אישום, רשאי בית משפט לעצור נאשם עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו, מקום שבו נמצא כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת העבירות המיוחסות לו. לשם כך, נדרש בית המשפט לבחון האם חומר הראיות הקיים מצביע על סיכוי סביר להרשעת הנאשם, בהנחה שהראיות יעברו את "כור ההיתוך" של ההליך הפלילי (ראו, למשל: בש"פ 916/18 רבי נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (15.2.2018)). כידוע, רמת ההוכחה הנדרשת בהקשר זה היא גבוהה מההוכחה במשפט הפלילי, אלא די בבחינת כוח ההוכחה הפוטנציאלי הטמון בחומר החקירה (בש"פ 6837/13 חרבוש נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (28.10.2013)). בענייננו, נוגעת המחלוקת בעיקרה לשאלה האם קיימות ראיות לכאורה הקושרות את העורר לעבירות שנעברו ברכב הסקודה, ובהן גרימת חבלה בכוונה מחמירה, סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה וקבלה ושימוש ברכב גנוב. לבחינה זו נפנה עתה.

ממצאי השוטרים בזירה

8. בדיקה במצלמות משטרתיות אשר הוצבו בצמתים שונים במסלול הנסיעה של הרכבים העלתה כי רכב הסקודה ורכב היונדאי נעו בצמוד במספר נקודות לאורך נתיב הנסיעה מיהוד ועד למקום המעצר על ציר 444. כך למשל, רכב היונדאי נצפה בצומת הטיסים שעל ציר 40, 4 שניות לאחר שעבר במקום רכב הסקודה, ובמחלף נחשונים על ציר 471, 2 שניות לאחר שנצפה במקום רכב הסקודה. גם במחלף אייל נצפו שני הרכבים בפער של 3 שניות זה מזה, כאשר הם נוסעים לכיוון ציר 551. בהמשך, מתועדים שני הרכבים על ציר 5504, בהפרש של 6 שניות זה מזה.

מצילומים אלה ניתן להבין כי שני הרכבים נעו קרוב זה לזה במשך קרוב ל-25 דקות.

9. כחלק מפעילות שגרתית לאיתור רכבים אשר מועברים משטחי ישראל לאזור, שהה ביום האירוע שוטר בתצפית במקביל לציר 551. בזיכרון הדברים מיום 20.9.2019 מתואר כי בשעה 02:30 לערך הבחין ברכב הסקודה ובו שני נוסעים, ובצמוד אליו גם ברכב היונדאי ובו נוסע אחד. עוד תואר כי הרכבים חצו צומת באור אדום ובנהיגה פראית, והמשיכו בנסיעה על ציר 444 (מסמך ו').

10. מדו"ח הצפייה בסרטון המצלמה אשר מוקמה בתוך ניידת המשטרה שביצעה את החסימה, עולה כי לחסימה הגיע רכב שחור (אשר כעולה מדו"חות הפעולה של השוטרים בזירה, הוא רכב הסקודה). בדקה 0:44 לסרטון יורד הרכב לשול, ובדקה 00:47 מבצע הרכב פניית פרסה, מנגח רכב משטרה ונוסע בניגוד לכיוון התנועה. בדקה 0:58 מבצע הרכב המצלם פניית פרסה ומתחיל בנסיעה אחרי הרכב השחור, ובדקה 1:18 ניתן לזהות רכב נוסף עם סימני פגיעה בצידו השמאלי הקדמי. בדקה 1:24 לסרטון נראה הרכב השחור (הוא רכב הסקודה, כאמור) כשהוא הפוך בסמוך למעקה הבטיחות.

11. בדיון לפניי, כמו גם בהחלטתו של בית המשפט המחוזי מיום 8.12.2019, צוין כי מדו"ח הפעולה של אחד מהשוטרים בזירה עולה כי לאחר התהפכות רכב הסקודה זוהו 2 חשודים שנמלטו ממנו בריצה לכיוון מטעי אבוקדו סמוכים. כמו כן, כעולה מחוות דעת מומחה מכשירי הפריצה, ברכב הסקודה נמצאו מספר כלים ובהם מברגים מסוגים שונים ודיסק חיתוך חשמלי, אשר בכוחם לשמש לפתיחה אלימה של דלתות רכב, שבירת מנעולים וחיתוך דלתות ברזל (מסמך מ"ג).

תיעוד רפואי וממצאי מז"פ

12. לפי האמור בדו"ח הפעולה של פקד אלעד לוי (מסמך י"א), בשעה 5:30 לערך התקבל דיווח כי העורר נמצא מסתתר בתוך מטע כאשר פניו חבולות (להלן: דו"ח לוי). בדו"ח הפעולה של רס"ר בן ארוש (מסמך ח') צוין כי לאחר מעצרו התלונן העורר על כאבים בגופו, ולכן נלקח לבית החולים (להלן: דו"ח בן ארוש). כעולה ממכתב סיכום שחרורו הרפואי של העורר מבית החולים "קפלן" מיום 20.9.2019 (מסמך כ"ז), מתואר העורר כמי שהגיע לבית החולים עם חבלה בחזהו וכי מדובר ב"סיפור של תאונת דרכים, לאחריה בריחה שלו עם נפילה". מדו"ח בן ארוש עולה כי בבית החולים התקיימה שיחה בין רופא לבין העורר באמצעות מתורגמן, וכי מדבריו של האחרון (אותם שמע השוטר מהמתורגמן שדיבר בשפה העברית) ניתן ללמוד כי העורר אמר שנפצע לאחר שהיה מעורב בתאונת דרכים, וכי נפל אל הקרקע במהלך הבריחה.

13. דיגמויות DNA של העורר נמצאו בפיית בקבוק מים שנמצא ברכב הסקודה, כמו גם על כרית האוויר בצד הנוסע הקדמי של הרכב (מסמכים נ"ג, מ"ח, מ"א). בנוסף, נמצאו דיגמויות DNA של הנאשם הנוסף בפרשה על כרית האוויר בצדו של הנהג.

הודעות העורר

14. בהודעת העורר מיום 23.9.2019 טען כי לא היה ברכב הסקודה, וכי אינו מכיר את הנאשם הנוסף בפרשה (הודעה מס' 6, ש' 44-45). בהודעתו מיום 25.9.2019 אמר העורר כי נכנס לישראל ללא אישור כדי לחפש עבודה, וכי הוכה על ידי השוטרים שמצאו אותו בעת שישן במטע. העורר הכחיש כי ברח מהשוטרים, וטען כי לא אמר לרופא בבית החולים שהיה מעורב בתאונה (הודעה מס' 12, ש' 17-34). בהודעתו מיום 26.9.2019 אמר העורר כי לא היה ברכב הסקודה, ותשובתו נותרה בעינה אף לאחר שעומת עם ממצאי בדיקות ה-DNA שתוארו לעיל (הודעה מס' 13, ש' 12-22).

דין

לאחר ששקלתי את הדברים ועיינתי בחומר החקירה, נחה דעתי כי דין הערר להידחות. בענייננו אין חולק כי העורר שהה בישראל שלא כדין, ועל כן מוקד הדיון הוא בשאלת קיומן של ראיות לכאורה בכל הנוגע לעבירות קבלה ושימוש ברכב גנוב, חבלה בכוונה מחמירה וסיכון חיי אדם בנתיב תחבורה. כבר עתה אציין כי לא מצאתי להתערב בקביעות בית המשפט המחוזי באשר לקיומן של ראיות לכאורה עליהן חלק העורר.

15. תחילה, באשר לעבירות גרימת החבלה בכוונה מחמירה וסיכון חיי אדם בנתיב תחבורה. כאמור, בדיון שהתקיים לפניי ביום 1.4.2020 הסכים בא כוח העורר לקיומן של ראיות לכאורה לנוכחותו של העורר ברכב הסקודה בזמן האירוע. רכב הסקודה מתועד נוסע נסיעה פראית, מלווה ברכב היונדאי הגנוב משך קרוב ל-25 דקות, כפי שעולה מצילומי המצלמות המשטרתיות. כעולה מדו"חות הפעולה של השוטרים בזירה ומסרטון המצלמה בניידת המשטרה, רכב הסקודה פגע בניידת וברכב נוסף לאחר שנסע נגד כיוון התנועה. כאמור, מדו"חות אלו גם עולה, כי עובר להתהפכות רכב הסקודה נסעו בו שני נוסעים, וכי לאחר ההתהפכות זוהו שני חשודים הנמלטים ממנו. העורר שנמצא על ידי המשטרה בסמוך למקום ההתהפכות פונה לבית חולים ושם ציין כי היה מעורב בתאונת דרכים. לכל האמור יש להוסיף כי ברכב הסקודה נמצאו כלי פריצה אשר בכוחם, כעולה מחומר הראיות, לסייע בפריצה לרכבים. בהיעדר כל הסבר מצד העורר, ולצורך הליך המעצר עד תום ההליכים, התמונה המצטיירת מהראיות המתוארות לעיל מספקת את הדרישה לקיומן של ראיות לכאורה בעבירות גרימת חבלה בכוונה מחמירה וסיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, כאשר מדובר לכאורה בביצוע בצוותא של העבירות. יוער כי אין בטענה שהעורר לא נהג ברכב כדי לשנות ממסקנה זו (ראו, למשל: בש"פ 1073/10 שהין נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (3.3.2010)).

16. כזכור, בית המשפט המחוזי קבע, "מחמת הזהירות", כי באשר לעבירות הפריצה וגניבת רכב היונדאי לא קיימת תשתית ראיתית לכאורית מספקת. אולם, על פני הדברים אין לשלול את טענת המדינה שלפיה קיימות ראיות לכאורה גם באישומים אלה. כאמור, שני הרכבים נצפו במצלמות המשטרה כשהם נוסעים בצמוד לאורך מספר נקודות על ציר הנסיעה ממקום הפריצה ועד למקום המעצר. נסיעה זו נמשכה קרוב ל-25 דקות, ויוזכר שסמוך להגעת רכב היונדאי לחסימה נטש האחר את הרכב, הפיל במהלך מנוסתו מכשיר לשיבוש תדרים, וחמק מהמשטרה. ממצאי ה-DNA קושרים את העורר לרכב הסקודה, וכאמור ברכב זה נמצאו כלי פריצה. בשים לב לנסיעה המשותפת של כלי הרכב ולהימצאותם של כלי הפריצה ברכב הסקודה, אני נוטה למסקנה כי קיימת תשתית ראיתית לכאורית גם בעבירות גניבת רכב ופריצה לרכב היונדאי, אולם לא נדרשת קביעת מסמרות בסוגיה זו, שכן לא עליה התבססה החלטת בית המשפט המחוזי.

17. לבסוף, באשר לעבירת הקבלה והשימוש ברכב גנוב, טוען בא כוח העורר כי נוכח חלוף הזמן שבין המועד שבו

נגב רכב הסקודה לבין יום האירוע דנן, ובהיעדר נסיבות המצביעות על כך שהיה על העורר לחשוש כי הוא נוסע ברכב גנוב, לא מתקיימת תשתית ראייתית לכאורית מספקת. בהקשר זה, טען לפניי בא כוח העורר שפסק הדין בע"פ 8584/13 שטארה נ' מדינת ישראל (30.6.2014) (להלן: עניין שטארה) מחזק טענתו זו. באותו פסק הדין נקבע כי בחלוף הזמן נחלשת החזקה שלפיה אדם שנמצאים ברשותו טובין גנובים יוחזק כמי שגנב אותם (ראו בהרחבה: שם, בפסקאות 26-27). בענייננו, ובשונה מעניין שטארה, מואשם העורר, ביחס לרכב הסקודה, בעבירת קבלה ושימוש ברכב גנוב ולא בעבירת הגניבה (כמו כן, ראו את התייחסות השופטת ברק-ארז לעניין האפשרות, באותו העניין, לייחס לנאשם עבירת קבלת רכב גנוב: שם, בפסקה 30). משכך, איני סבור כי בשלב הדיוני הנוכחי יש באמור בפסק הדין כדי לגרוע מקביעת בית המשפט המחוזי בעניין זה, אשר נסמכה בין היתר על העולה מהגרסאות אותן מסר העורר בהודעותיו, ועל הימצאותו ברכב הסקודה, לכאורה לאחר גניבת רכב היונדאי, יחד עם הנאשם הנוסף בפרשה.

חלופת מעצר

18. כאמור, העורר טען כי המסוכנות הנשקפת ממנו היא ברף התחתון, ועל כן מתחייבת בחינת האפשרות לשחררו לחלופת מעצר. כמו כן נטען כי ישנם גורמים בישראל שמוכנים לפקח על העורר. בעניין זה מקובלת עליי קביעתו של בית המשפט המחוזי בהחלטה בעניינו של העורר מיום 18.3.2020. ניתן ללמוד על מסוכנותו של העורר מהעבירות המיוחסות לו אשר בוצעו, לכאורה, לאחר תכנון, יחד עם אחרים ואגב הימלטות ומרדף (והשוו: בש"פ 2220/18 אבו כפ' נ' מדינת ישראל, פסקה 2 (24.4.2018); בש"פ 4604/06 סמארה נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (11.6.2006)). לאלה יש להוסיף את עברו הפלילי של העורר הכולל עבירות מסוגן של אלו בהן הוא מואשם כעת – בגין ריצה גמעינושי מאסר בפועל, הגם שלפי הרישום הפלילי של העורר דומה כי רישומו אינו כולל הרשעות לאחר שנת 2005. זאת ועוד, העורר אינו תושב ישראל, ומשכך קיים בעניינו חשש טבוע להימלטות מהדין, הגם שנתון זה, כשלעצמו, אינו סותם את הגולל על האפשרות להורות על שחרורו לחלופת מעצר (ראו: בש"פ 873/14 קנדיל נ' מדינת ישראל, פסקה 23 (10.2.2014)). כפי שעולה מפרוטוקול הדיון בבית המשפט המחוזי, לא הוצעה על ידי העורר חלופה קונקרטית, אלא הוצגו אזרחים ישראלים שיכולים לערוב לו. משאלה הם פני הדברים, לא ראיתי להתערב בהכרעתו של בית המשפט המחוזי, שכן שחרור בערובה גרידא לא יוכל לסכון בנסיבות האמורות. בצד האמור, אין לשלול את האפשרות לבחינת חלופה מתאימה (לרבות מעצר בפיקוח אלקטרוני). באת כוח המדינה בערכאה קמא אף סברה שיש מקום לקבלת תסקיר. הדברים יוכלו להיבחן בגדר בקשה לעיון חוזר שתוגש לבית המשפט המחוזי ככל שימצא זאת העורר לנכון. למותר לציין שאיני נוקט עמדה לגופה של אפשרות כאמור, ובית המשפט המחוזי יחליט כחכמתו.

בנתון להערותיי אלה, הערר נדחה אפוא.

ניתנה היום, י"ד בניסן התש"ף (8.4.2020).

ש ו פ ט